పెద్ద కథ

అధికారిణి

"అమరేంద్ర"

సందు మళుపులో ఆ వీథిలో వుండే వాళ్ళ పిల్లలందరూ పెద్ద గుంపుకూడి బొంగరాలు విసురుతూ, ఈలలు వేస్తూ చప్పట్లు కొడుతున్నారు. ఆటలో వాళ్లు పొందుతున్న అంతులేని ఆనందంముందు రేగిన తలలూ, కారే ముక్కులూ, చినుగుల్లోంచి తొంగిచూసే బొమికెలూ, ఒంటినిండా మురికి మరకలూ చాలా అప్రధానమైన విషయాలుగా కనిపిస్తున్నవి.

కేరింతలు కొడుతున్న పిల్లల గుంపుకేసి చూస్తూ సుందరి వీధి అరుగుమీద బొమ్మలాగే నిలబడిపోయింది. తనూ వాళ్ళలాగే మట్టిలో, తోటల్లో, దొడ్లలో, బొడ్డు కిందికి లాగులు జారిపోతూంటే- ఇక్కడవున్నారు. అక్కడ లేరనటానికి వీల్లేకుండా - గాలిలాగా అంతటా గంతులేసే మగపిల్లల గుంపులతో కలిసి ఆడుతూ పాడుతూ తిరిగిన చిలిపి రోజులన్నీ కళ్ళముందు కదులుతున్నయ్. వాళ్ళని చూస్తూంటే సుందరికి తాను నిజంగా అప్పుడే పదహారేళ్ళదాన్నయానా అని అనుమానం కలుగుతోంది. వాళ్లగుంపులో తనూ కలిసిపోయి గంతులెయ్యాలని సుందరి మనస్సు ఉబలాట పడుతోంది. వాళ్లంతా తనకి తమ్ముళ్ళూ చెల్లాయిలూ అయినట్లు కనిపిస్తున్నారు సుందరికి. తనలాగే వాళ్ళూ పేదరికంలో పుట్టి పెరుగుతున్నారు. కొంపల్లో పెద్దల గొడవలు వాళ్లని చీమకుట్టినంతైనా బాధించవు. దూసుకుపోయే తూనీగల్లాగా, బాతుల రెక్కలమీద జారిపోయే నీటి బిందువుల్లాగా ఆ నిర్భాగ్యులు లోకంలో ఆనందాన్నంతటినీ లూటీ చెయ్యటానికి బయలుదేరిన రౌడీ జట్టులాగా సుందరి కళ్ళకు కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళ కేకలతో, ఈలలతో ఆకాశం గింగురుమంటుంటే సుందరి తన పదహారేళ్ళ పెద్దరికాన్ని క్షణంసేపుమరిచిపోయి చప్పట్లు కొట్టింది. ఆ సందులో పిల్లలంతా తనని అక్కయ్యా అని పిలుస్తుంటే సుందరి పొంగిపోతుంది. తను వాళ్ళందరికీ పేదరికంలో, కష్టాలలో పెద్దక్క. తనని కని తల్లి చనిపోయిందని అమ్మమ్మ చెబుతూవుంటుంది. తల్లి పోయిన కొద్దికాలానికే తండ్రి చనిపోయాడట. కాని ఆయనెవరో, ఏంపని చేసేవాడో సుందరికి తెలియదు. తండ్రిమాట వచ్చినప్పుడెలా అమ్మమ్మ తెలివిగా ప్రసంగం మార్చేస్తుంది. ఏమీ చెప్పకుండా దాటేస్తుంది. నిజానికి సుందరికి తల్లీ తండ్రీ రెండూ అమ్మమ్మే. తనని కడుపులో పెట్టుకు పెంచింది. క్షణంసేపు తను కనిపించకపోతే అమ్మాయీ అంటూ వెతుక్కుంటూ ఇల్లిల్లూ తిరుగుతుంది. సుందరికి ఆశ్రయం అమ్మమ్మ ప్రేమ; ఆధారం ఆ పాత పెంకుటిల్లు. దాన్ని ఎన్నో వాటాలుగా తడికెలతో కేటాయించి అద్దెల కిచ్చారు. ఆ డబ్బుతోనే ఎల్లాగో కాలక్షేపం జరుగుతోంది. సుందరికి ఏ చీకూ చింతా లేదు. అమ్మమ్మ చాటున హాయిగా పెరుగుతోంది. కనక ఆమె హృదయం ఆ పిల్లల అల్లరితో పల్లవి కలుపుతోంది.

ఇంతలో కారు హారన్ గట్టిగా కొట్టడం వినిపించింది. ఆడుకుంటున్న పిల్లలు కారు తమ వైపుకే జోరుగా రావటం చూసి తొందర తొందరగా సుందరిగారి అరుగుదగ్గరికి పరిగెత్తారు. ఆ ఇరుకు సందులోకి కారు రావటం పిల్లలందరికీ పండగలాగా వుంది. అటువంటి పేదకొంపల మధ్యకి కారు రావటం చాలా అసాధారణ విషయమే.

సందు మలుపు దగ్గరికి వచ్చిందో లేదో కారు పెద్ద ఉరుము ఉరిమినంత చప్పుడుతో అటు ఇటూ కదలకుండా ఆగిపోయింది. కారు నడుపుతున్న యువతి చరాలున తలుపుతీసుకుని కిందికి దిగి వచ్చింది. పిల్లలంతా కారుని చుట్టేశారు. "ఏం జరిగింది?" అంటూ

కారులోంచి ఒక యువకుడు దిగివచ్చి చక్రాలు నాలుగూ పరీక్షగా చూశాడు. ముందు చక్రాలలో ఒకటి నేలకి అంటుకుపోయింది. శొయ్యాబొంగరం ముల్లు రబ్బరు చక్రంలోకి గుచ్చుకుపోయింది. ఖంగారుగా ఆట కట్టేసి పరిగెత్తటంలో పిల్లలు మరచిపోయిన బొంగరం యింతపని చేసింది. ఆ కారు గర్వాన్ని అణిచి కర్ణుడి రథచక్రంలాగా నేలలోకి కూరుకుపోయేట్లు చేసింది.

చుట్టూ మూగిన ఆ పిల్లల్ని పురుగుల్లాగా దులపరించుకుంటూ ఆ యువకుడు "ఛీ, ఛీ, ఈ వెధవపిల్లలకి బుద్ధి లేదు, దారిలోనా మీ ఆటలు? మీ పెద్దవాళ్లు అన్నం తింటున్నారా? గడ్డి తింటున్నారా? ఎక్కడపడితే అక్కడేనా మీ ఆటలు?" అని గదమాయించాడు. కొందరు పిల్లలు బిక్కమొహాలు వేశారు. కొందరు కారుచాటున నక్కారు. కొందరు కారు నడుపుతూ వొచ్చిన ఆ గులాబి సిల్కుచీర యువతికేసి వింతగా చూస్తున్నారు.

ఇందాకటినించీ అరుగుమీదినుంచి ఈ హంగామా చూస్తున్న సుందరి ఒక్క అంగలో ఆ గుంపుమధ్యకి వచ్చింది. కోపంతో కందిన ముఖంతో "చాల్లేవయ్యా! పెద్దమనిషీ. జాగ్రత్తగా రానీ మాటలు. మా పిల్లలు ఎక్కడ ఆడుకుంటారనుకున్నావు? మాకు మీలాగా బంగళాలూ, మేడలూ లేవు బాబూ. అసలు బుద్ధితక్కువ మీదే. మా కొంపలమధ్యకి ఎందుకొచ్చారు? చల్లగాలికి షికారు బయలుదేరిన వాళ్ళు ఏ ఊరిబైటకో పోక మా ఇరుకు సందులకి రావటం దేనికయ్యా? బొంగరాలు వేసుకునే పిల్లల్ని చెదరగొట్టింది చాలక పైగా వాళ్ళు ఆడుకోటం పొరబాటని దండిస్తున్నావా? చాలు చాలు లేవయ్యా!" అని ఒక్క గుక్కలో అనేసింది. కారులో వచ్చిన యువతీ యువకుడూ సుందరికేసి విస్తుపోయి చూస్తూ నిలబడిపోయారు. కారు చుట్టూ మూగిన పిల్లలు కేకిగోల సాగించారు. ఈగోల వింటుంటే కారులో వచ్చిన నాగరిక యువతి ముఖం జేవురించింది. యువకుడు ఏం చెయ్యాలో తోచక దిక్కులు చూస్తూ వేళ్లతో క్రాపు సర్దుకుంటున్నాడు.

"ఎందుకల్లా బిక్కమొహాలు వేస్తారు? ముందే వుండాలి జాగ్రత్త. ఇంకెప్పుడూ అనవసరంగా నోరు జారకండి. ఈ సందుమలుపు మాపిల్లలు ఆడుకోటానికే పుట్టింది తెలుసా?" అంటూ సుందరి సేనానాయకురాలుగా ఆపిల్లల పటాలంకేసి చూసి 'ఊఁ' అంది. ఆ వానర సైన్యం అంతా కలిసి కారుని ముందుకి తొయ్యటం మొదలుపెట్టారు.

కత్తివేసినా నెత్తురుచుక్క లేని మొహాలతో యువతీ యువకుడూ చకచకా నడిచి వెళ్లిపోయారు. ఇంటికి వెళ్ళి డ్రైవర్ని పంపిస్తే వాడే తంటాలుపడి కారు ఇంటికి చేరుస్తాడనీ ముందు ఈ కాకిమూకలోంచి బైటపడితే చాలనీ వాళ్ళిద్దరూ చకచకా అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయారు.

"ఆకారుజోలి మనకెందుకూ? మీ దారిన మీరుపోయి ఆడుకోండి" అంది సుందరి. పిల్లమూక అంతా మళ్ళీ బొంగరాల ఆటలో దిగింది.

"అమ్మాయ్! ఎక్కడున్నావే?" అని అమ్మమ్మ పిలుపు వినబడగానే "వస్తున్నాను అమ్మమ్మా" అంటూ సుందరి ఒక్కపరుగులో ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తను సుడిగాలిలాగా చెలరేగి ఎన్నిమాటలన్నప్పటికీ ఆ యువతి కళ్ళప్పగించి వెలవెలబోతూ నోరు మెదపకుండా నిలబడింది. ఆ యువకుడికి తనని మింగేటంత కోపం వొచ్చిందని అతని కందినముఖమే చెప్పింది. వాళ్ళిద్దరూ తనకి తెలియని ఏ దూరపులోకంనుంచో దిగివచ్చిన వ్యక్తుల్లాగా కనిపించి సుందరిని ఆశ్చర్యంలో ముంచివేశారు. వాళ్ళు వెళ్లిపోయినా ఆ గులాబి సిల్కుచీరె, అతని ఖద్దరు సిల్కులాల్చీ, మల్లెపువ్వులాంటి గ్లాస్కో పంచె, అందకుండా మెరిసే ఇంద్రధనుస్సులాగా వాళ్లిద్దరూ సుందరి కళ్ళముందు కదులుతూనే వున్నారు.

ఇంట్లోకి వెళుతూనే సుందరి గోడనున్న మకిలి పట్టిన అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుంది. తనూ అందమైనదే! కాని ఆ యువతి మెళ్ళో వెయ్యి మిణుగురుల మాదిరి తళుక్కున మెరిసిన రవ్వల గొలుసు తనకేదీ? సంధ్యాకాశంలో

చిరుగాలికి తేలిపోయే గులాబి మబ్బులని మరి పించే ఆ జార్జెటు చీర తనకి కలలోనైనా దొరుకుతుందా? అవును, ఆమెకీ, తనకీ పోలి కలు యెక్కడ? తన ప్రతిబింబాన్ని చూస్తుంటే సుందరికే నవ్వొస్తోంది. తనమీద తనకే జాలీ, హేళనా! కాని, ఆ యువతిని చూసీ చూడ టంతోనే సుందరి మనస్సుని ఒక ఊహ చరు క్కున పొడిచింది తనకీ ఆ యువతికీ ముఖ కవళికల్లో కను ముక్కు తీరుల్లో ఏదో పోలిక వున్నట్లు స్ఫురించింది. తన దూకుడు మాట లన్నిటినీ మౌనంగా భరించిన ఆ యువతిని ఎక్కడో చూసినట్లు, తనకూ ఆమెకీ ఏదో మరుపు తగిలిన బాంధవ్యం వున్నట్లు సుందరి మనస్సు అలజడిపడింది. ఇదంతా ఆధారంలేని కల్పనల అల్లిక! కాకపోతే కారులోంచి దిగిన ఆ యువతికీ తనకీ భూమికీ ఆకాశానికీ వున్నంత దూరం వుంటే-అనవసరంగా తను ఆ యువతికి దగ్గరగా వెళ్లాలని మనస్సులో బాధపడటం దేనికి?

"ఎక్కడికెళ్ళావే సుందరీ? పెళ్ళీడుకొచ్చిన పిల్లవి అలా యెక్కడికి పడితే అక్కడికి పోవచ్చునటే తల్లీ?" అని మందలింపుగా అంది అమ్మమ్మ వంటగదిలోంచి.

"ఇక్కడే వున్నానమ్మమ్మా; అరుగుమీద కూడా పోకుండా ఈ చీకటి కూపంలోనే ఉక్కిపొమ్మంటా వేమిటీ?" అని తన సహజ ధోరణిలో దురుసుగా అనేసింది సుందరి.

వీధిలో చెప్పుల చప్పుడు విని ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు. ఓరగావున్న తలుపు సందు నుంచి "అమ్మాయ్ సుందరీ!" అని పిలుపు విని పించింది.

"రండి బాబయ్యగారూ రండి. మేమింకా గుర్తున్నామన్నమాట!" అంటూ సుందరి ఎదురు వెళ్ళింది.

"పనిమీద ఈమధ్య పట్నం వెళ్ళానమ్మా. ఊళ్ళోవుంటే ఇన్ని రోజులు రాకుండా ఎప్పుడైనా వున్నానా? బాగున్నారా? విశేషాలేమిటి?" అంటూ సుందరి బుజంమీద చెయ్యి వేసి మెల్లిగా నడచివచ్చి వాల్చిన నులక మంచంలో కూచున్నాడు చంద్రశేఖరం. నల్లటి గిరజాల జుట్టులోంచి అక్కడక్కడా తొంగి చూసే నెరిసిన వెంట్రుకలు ఆయన నడికారు మనిషి అని చాటుతున్నాయ్. ఆయన పెదవుల మీద మధుర దరహాసం, ముఖంలోని ప్రశాంత గాంభీర్యం, ఆప్యాయంతో నిండి తొణికే మాటల తేటతనం చంద్రశేఖరాన్ని ఈ దీన కుటుంబానికి ఆప్త బంధువుని చేసినై. తీరిక వున్నప్పుడల్లా వీళ్ళ కష్టసుఖాలు విచారించి పోతూవుంటాడు. ఫీజుకోసం పేచీపెట్టకుండా బీదల ఆపదల్లో రెక్కలు కట్టుకొని వాలే వైద్యుడు ఆవూళ్ళో ఆయన ఒక్కడే. ఈ యింటికి ఆయన కేవలం వైద్యుడే కాకుండా మిత్రుడిగా, బంధువుగా వస్తూవుంటాడు. ఆయన అండ వుండటంవల్ల ఈ దీనులు యెన్నో చిక్కుల్లోంచి బైటపడ్డారు. చంద్రశేఖరం ఇంట్లోకి వస్తే ఏదో పెద్ద కాంతి వచ్చినట్లు, పెన్నిధి దొరికినట్లు సుందరీ అమ్మమ్మా పొంగి పోతారు.

"పిల్లకి పెళ్ళీడువచ్చింది" అంటూ అమ్మమ్మ ఉపక్రమించేసరికి బెదిరిన లేడిలాగా సుందరి వంటింట్లోకి పరుగుతీసింది. సుందరి సిగ్గుని చూసి చంద్రశేఖరం చిరునవ్వు నవ్వుకున్నాడు.

అమ్మమ్మ మళ్ళీ అందుకుంది. వాళ్ళ పెంకుటింట్లో ఒక వాటాలో ఒక కుర్రాడు అద్దెకుంటున్నాడు. మంచి బుద్ధిమంతుడు. అందమైనవాడు. ఏదో ఇంత చదువుకుని పదిరాళ్లు తెచ్చుకుంటున్నాడు. ఈడూ జోడూ, అందం చందం అన్నివిధాలా దీటయిన సంబంధం. ఆ కుర్రాడితో సుందరి చనువుగా కబుర్లు చెబుతూ వుంటుంది. ఆ కుర్రాడిదగ్గిరే సుందరి పాటలు నేర్చుకుంటోంది.

డాక్టరుబాబాయ్ గారి నోటినించి ఏ జవాబు వస్తుందో అని ప్రాణమంతా బిగబట్టుకుని ఒళ్ళంతా చెవులు చేసుకుని వంటింటి తలుపు చాటున నక్కింది సుందరి. "సుందరి పెళ్ళి విషయం తొందర పడకండి. ఆలోచించి తగిన ఏర్పాటు నేను చేస్తాను" అని బాబాయ్ ముక్తసరిగా అన్నప్పటికీ ఆ మాటలు విన్న అమ్మమ్మకి కొండంత ధైర్యం వచ్చింది.

"నువ్వే మా పాలిటి భగవంతుడివి నాయనా! దాన్ని ఒక యింటిదాన్ని చేసే భారం నీదే నాయనా?" అంటూ ముసలమ్మ "సుందరీ!

బాబయ్యగారికి నమస్కారం చెయ్యవేమిటే? వెళ్తున్నారు...," అంది.

"ఇక్కడికి రాకపోతే నేనే అక్కడికొస్తానులే" అంటూ చంద్రశేఖరం వంటింటి తలుపు చాటునున్న సుందరిని ఉద్దేశించి "వెళ్ళొస్తానమ్మా. రేపు మాయింటికోసారి వస్తావా సుందరీ!" అన్నాడు.

"అల్లాగే వస్తాను బాబాయ్" అంటూ ఇంకో ద్వారంలోంచి బైటికొచ్చి సుందరి ఆయన పాదాలకి నమస్కారం చేసింది.

* * *

ఇంత జోరువానలో హోటలుకి పోకపోతే ఈపూట మాయింట్లో భోజనం చెయ్యకూడదా నాయనా?" అని అమ్మమ్మ అనేసరికి సారధి వెనక్కి తిరిగిచూస్తూ చట్టున ఆగిపోయాడు.

"కాస్త వానలో తడిస్తే ఆయనేం ముక్కు మిలిచి పోడులే వెళ్ళనీ. బతిమాలించుకోటానికి అంతూపొంతూ వుండక్కర్లా" అంటూ సుందరి అమ్మమ్మ చాటునుంచి సారధికేసి కోపంగా చిలిపిగా నవ్వింది.

"అల్లాగే. మీ మాట కాదనగలనా?" అంటూ సారధి గిరుక్కున వెనక్కి ఇంట్లోకి తిరిగి వచ్చాడు.

సుందరికీ సారధికీ ఒక్కపంక్తిన వడ్డించి అమ్మమ్మ పట్టలేని సంబరంతో మురిసిపోయింది. వీళ్ళిద్దరూ భావిజీవితంలో భాగస్వాములై, జంట తెరువరులై సంసారపథంలో సాగిపోతూవుంటే ఎంత మనోహరంగా వుంటుంది!

"నాయనా, మీ వాళ్ళెవరూ చూసి పోవడానికైనా వొచ్చినట్లు కనపడరేం?—" అంది ముసలమ్మ.

"నావాళ్ళనే వాళ్ళెవరూ లేరండి. నేను ఒంటరిగాణ్ని."

"అయితే తెలియక అడుగుతాను నాయనా! మరోకలాగా అనుకోకేం, నీకు మీ వూళ్ళో భూవసతి ఎంతవుందో? ఇల్లూ, వాకిలీ ఎవరు చూస్తూవుంటారక్కడ?"

"వాటి భారం నేను మొయ్యలేనని మా వాళ్ళు ముందే జాగ్రత్తపడ్డారు లెండి. నాకు పూచికపుల్ల కూడా మిగల్చకుండా పుణ్యం కట్టుకున్నారు. నా రెక్కలే నా ఆస్తి" అంటూ సారధి నవ్వుతూ తేల్చివేశాడు. ఎంత బరువైన విషయాన్నయినా ఇట్టే నవ్వుతూ చెప్పేస్తాడు.

"ఎందుకమ్మమ్మా నీకీ విషయాలన్నీ? ఏదో కూపీ లాగేదానికిమల్లే ఒకటే ప్రశ్నలు కురిపిస్తున్నావు. ఉక్కిరి బిక్కిరయి ఆయన సగం అన్నమే కతికి లేచిపోయేట్లున్నాడు" అని సుందరి తెలివిగా అడ్డుతగిలింది.

"ఏం అనుకోకు నాయనా! వెర్రిబాగుల దాన్ని. ఒక యింట్లో వుంటున్నాం కనక ఒకళ్ళ కష్టసుఖాలొకళ్ళం తెలుసుకుంటే తప్పా లేదని అడిగాను—" అని నొచ్చుకున్న స్వరంలో అంది ముసలమ్మ.

"నాకులేని కష్టం సుందరికెందుకో తెలియటంలేదు. మీరడిగిన ప్రశ్నల్లో తప్పేముంది? మీరే నాకు చుట్టాలూ, స్నేహితులూను: మీముందు నాకు దాపరికమేమిటి మామ్మగారూ" అంటూ సారధి భోజనం పూర్తిచేసి సంతృప్తిగా పొట్ట నిమురుకుంటూ లేచాడు.

తన గదిలోకి వెళ్ళి దీపం పెద్దదిచేసి ఏదో పరధ్యానంగా ఆలోచిస్తూ కూచున్నాడు. పడుకోబోయే ముందు సుందరి ఒక్కసారి అద్దెకున్న వాళ్ళందరినీ పలకరించి వస్తుంది. వెళ్ళకపోతే సుందరికి తోచదు. సుందరి రాకపోతే అద్దెలవాళ్ళకి పిచ్చెక్కినట్లుగా ఉంటుంది.

పక్క గదిలో ఒక గాయకుడు కాపురం వుంటున్నాడు. మర్నాడు ఎక్కడో పాట కచేరీకోసం సాధన చేసుకుంటున్నాడు. అక్కడ క్షణంసేపు ఆగి సుందరి సారధి గది బైట నిలబడి "ఏమండోయ్ కవిగారూ! లోపలికి రావచ్చునా?" అంది. "కవిదగ్గరకి కవిత రాకూడని సమయమంటూ వుందేమిటీ?" అని సారధి సుందరికేసి ఆహ్వానపూర్వకంగా చూశాడు. "అబ్బెబ్బె! ఏమిటీ చిందరవందర గదినిండా! యెక్కడ గుడ్డలక్కడే. యెక్కడ సిగరెట్ ముక్కలక్కడే" అంటూ సుందరి గదిలోకి వస్తూనే అన్నిటినీ సవరించేసింది. "వొద్దువొద్దు. ఎందుకు నీకింత శ్రమ చెప్పూ?" అని సారధి అడ్డు చెప్పినా సుందరి మానలేదు.

"గది ఇలావుంటే ఇందులో వుండేవాళ్ళు జంతువులో మనుషులో తెలియదు" అని సుందరి నవ్వుతూ అంది. "ప్రతి మనిషిలోనూ జంతు

వుంది కదా!" అన్నాడు సారథి. "నిన్న నే కదా ప్రతి మనిషిలోనూ ఈశ్వరాంశ వుందని చెప్పావు?" "అవును. రెండూ నిజమే! అది సరే కాని నిన్న మధ్యలో ఆపేసిన పాట వినిపించవూ?" అని సారథి అడగ్గానే సుందరి అందుకున్నది. ఆ కంఠం కొండరాళ్ళమీద గలగల గంతులేసే సెలయేరులాగా సాగిపోతుంది. ఆ కంఠంలో కొసరుకుంటూ కూసే కోకిల పాటలూ, మత్తెక్కిన తుమ్మెదల ఝుంకారాలూ, ఒళ్లు పులకరించేట్లు పలుకుతాయ్. అలా సుందరి పాడుతున్నంతసేపూ కాలం కదలకుండా నిలిచి పోయినట్లనిపిస్తుంది. సుందరి ముఖంకేసి ముగ్ధుడైపోయి చూస్తూ సారథి "నిజంగా ఈ పాట నేనే రాశానా అనిపిస్తోంది సుందరీ!" అన్నాడు.

"పోనీ ఎవరిదైనా దొంగిలించారేమో! నాకేం తెలుసునూ!"

"కాదు. నువ్వు పాడుతుంటే నన్ను నేనే నమ్మలేక పోతున్నాను. నా మాటలకి ఏదో కొత్త ప్రాణం వచ్చినట్లనిపిస్తోంది. ఇన్నాళ్ళూ నా పాటల పంజరంలో మూగగా పడివున్న నా మాటలు ఇవాళ రెక్కలాడించుకుంటూ, మాధుర్యంతో ఆకాశాన్ని రింగుమనిస్తూ మబ్బుల్లోకి దూసుకుపోతున్నట్లుగా వుంది. అందుకే ఈపాట నేను రాసిందేనా అని నాకు అనుమానం కలుగుతోంది."

"నాకు నిద్రొస్తోంది బాబూ! నీ మాటల్లో ఒకటికూడా నాకు బుర్ర కెక్కటంలేదు. పోతాను" అంటూ అదుగో అక్కడ అని వేలెత్తి చూపేలోపల్నే మాయమయిపోయే మెరుపుతీగవలె సుందరి అదృశ్యమైపోయింది.

పాడుపడిన చీకటింటి కప్పులోంచి తొంగి చూసే సూర్యకిరణం మాదిరిగా వస్తుంది సుందరి. ఆ కిరణాన్ని చూడగానే నిద్రపోయే ధూళి రేణువులు పరవశ నాట్యం చేసినట్టుగా సారథి మనస్సులో తెలిసీ తెలియని కోరికలూ, ఆశలూ గంతులు వేస్తాయి. దూరపు పూలతోటల సువాసనలని మోసుకవచ్చి క్షణంసేపు మనస్సుని గిలిగింతలు పెట్టి ఇట్టే పారిపోయే మందమలయానిలం మాదిరిగా సుందరి చడీచప్పుడూ లేకుండా వెళ్ళిపోతుంది.

ఏదో చదువుకుంటూ అల్లాగే దీపంకూడా ఆర్పకుండా పడక్కుర్చీలో సారథి నిద్రపోయాడు.

అద్దెలకున్న వాళ్ళతో చనువుగా తిరగకూడదని అమ్మమ్మ హద్దులుపెట్టదు. ఆ యింట్లో ఒకసారి అద్దెకి చేరినవాళ్ళు ఖాళీచేసి వెళ్ళడమంటూ వుండదు. ఆ ముసలమ్మ వాళ్లందరినీ ఆప్తబంధువుల్లాగా ఆదరిస్తుంది. వాళ్ల అద్దెలతోనే తనూ సుందరీ ఎల్లాగో కాలం వెళ్లదీస్తున్నారు. వాళ్లంతా తన కుటుంబీకు లయినట్లే ఆమె వాత్సల్యం అందరిమీదా చిలకరిస్తుంది. అధ్యాత్మ రామాయణం కీర్తనలు వొణికే గొంతుతో పాడుకుంటూ సుందరిని పక్కలో పెట్టుకుని ఒక్కకునుకు తీస్తుంది. నిద్రపోతున్న సుందరిని చూస్తుంటే తన కూతురు గుర్తొచ్చి కుమిలిపోతుంది. కూతురు తలపుకొస్తే చాలు నిలువునా నీరయిపోతుంది. ఆ స్మృతి ముసలమ్మ గుండెల్లో ఆరని చిచ్చు. తనకి ఒక్కత్తే కూతురు. చిన్నవయస్సులోనే వైధవ్యం ప్రాప్తించింది. ఎంతో కట్టుబాటుగా పెరిగి పెద్దదయింది. నిప్పులాంటి మనిషి అనిపించుకుంది. కాని ... చివరికి ... ఒక ధనవంతుడు వేసిన వలలో చిక్కుకు పోయింది... కాలుజారింది... ఫలితమే సుందరి... సుందరికి ఇంకొంచెం దగ్గరగా జరిగి ముసలమ్మ తనని తను ఓదార్చుకొని నిద్రపోయింది.

* * *

"సుందరీ! నేను చెప్పిన సంగతి గుట్టుగా నీ మనస్సులో పెట్టుకోవాలి సుమా! ఈ రహస్యం నువ్వు ఎక్కడా వెల్లడించకూడదు. సమయం వచ్చినప్పుడు నేనే దీన్ని బైట పెడతాను. ఇది నీమంచిని కోరి చెబుతున్నానమ్మా. తొందర పడకూడదు. తొణుకూ బెణుకూ లేకుండా వుండాలి..." అని డాక్టరు చంద్రశేఖరం ముగించి సుందరి తల వాత్సల్యంతో నిమురుతూ మనస్సులో ఆ దీనురాలిని దీవించాడు.

"నీమాట నేనెప్పుడైనా కాదన్నానా బాబాయ్! మీరు ఏది మంచిదని తోస్తే అలా చేయండి. చెప్పిన రహస్యాన్ని నా ప్రాణంతో సమంగా కాపాడుతాను. నా నోట్లో నువ్వు

గింజయినా దాగదని అమ్మమ్మ అంటుంది. కాని ఈ సంగతిమటుకు ఇంకెవ్వరికీ తెలియనివ్వనని చెబుతున్నాను" అంది బాబాయికేసి చూస్తూ సుందరి. ఆయన ఏదో పరధ్యానంగా వున్నాడు. ఆయన విశాలమైన కళ్లు అర్థంకాని భవిష్యత్తులోకి తొంగిచూస్తున్నట్లుగా వున్నయ్.

"ఇక వెళ్లనా బాబాయ్?" అంది సుందరి.

తన ఊహల్లోంచి తుళ్లిపడి "వెళ్ళిరా తల్లీ! ప్రయాణానికి సిద్ధంగా వుండు. ఇవాళే మంచి రోజు. సాయంత్రం నాలుగింటికల్లా బయలుదేరాలి" అన్నాడు చంద్రశేఖరం.

"ఓ అలాగే మరి" అంటూ సుందరి వెళ్ళిపోయింది.

వెంటనే చంద్రశేఖరం సరాసరి మాధురి యింటికి బయలుదేరాడు. ఆయన అన్నగారి కూతురు మాధురి. తనకి పిల్లలు లేకపోవడం వల్ల మాధురి అంటే ఆయనకు ప్రాణం. మాధురికీ కూడా పినతండ్రి అంటే అమితమైన ప్రేమ ఆయనంటే యెంత చనవో అంత గౌరవం; ఎంత భయమో అంత భక్తి. ఆయన విశాల హృదయం ఉదార ఆశయాలూ మాధురి జీవితానికి రూపురేఖలు తీర్చి దిద్దినవని చెప్పవచ్చును. కావటానికి అన్నగారి కూతురైనప్పటికీ చంద్రశేఖరం స్వభావం మాధురి స్వభావంలో అచ్చుగుద్దినట్లుగా కనిపిస్తుంది.

"అమ్మాయ్!" అని ఆప్యాయం తొణికిసలాడే కంఠస్వరంతో పిలిచాడు మాధురి గదిబైట నిలబడి.

"ఎవరదీ? బాబాయిగారేనా? ఇంత యెండలో నడిచివచ్చారేమిటీ? రండి రండి" అంటూ కుర్చీ వేసింది మాధురి. ఆ వేళప్పుడు కాలినడకన పినతండ్రి తనదగ్గరికి నడిచివచ్చినందుకు కలిగిన ఆశ్చర్యం మాధురి కళ్లలో మెరిసింది. తలంటిపోసుకున్న జుట్టు వొదులుగా చంపలమీదికీ, ముఖంమీదికీ వాలుతోంది. పలచటి జరీ చీర లేతనీలపు రంగు మాధురి రూపం తొలకరి మబ్బులో మెరుపు తీగలాగా మెరిసిపోతోంది. అందానికి తగిన హుందాతనం, గాంభీర్యం ఆమె ముఖమండలంలో వెలుగుతున్నయ్.

నడిచివచ్చిన సేద తీర్చుకుంటూ, ఉత్తరీయంతో విసురుకుంటూ "అమ్మాయ్! నీతో ఒక అవసరమైన పని ఉండివచ్చాను. నీ సాయం వేడుకోటానికి వచ్చానమ్మా" అన్నాడు చంద్రశేఖరం.

"వింతగా మాట్లాడుతున్నారేం బాబాయ్? నన్ను మీరు అనవసరంగా పెద్దదాన్ని చేస్తున్నారు. వేడుకోటమేమిటి? ఆజ్ఞాపించండి. శిరసావహిస్తాను. సంకోచిస్తారేం?" అని మాధురి పమిటతో ఒళ్లు కప్పుకుంటూ వినయంగా తలవంచి నిలబడింది.

"నువ్వలా అంటావని నాకు తెలుసు తల్లీ! కాని ఇది కొంచెం క్లిష్టమైన విషయం" అని ఆగాడు చంద్రశేఖరం. "ఎంత కష్టమైనాసరే ఆజ్ఞాపించండి. మీమాటే నాకు వేదవాక్యం" అంది మాధురి.

"అయితే చెప్పనా తల్లీ! నీకు శ్రమ కలిగిస్తున్నందుకు వేరేమీ అనుకోకమ్మా. ఒక దీనురాలి విషయంలో వచ్చాను పెళ్ళికొచ్చిన పిల్ల. మీ పిన్ని బాగుంటే దాన్ని మా యింట్లోనే పెంచుకునేవాణ్ణి. ఆ అదృష్టం నాకు లేదు" అని కొంచెంసేపు ఆగాడు. చనిపోయిన భార్య మనోవీధిలో మెరిసింది. మాధురికికూడా పిన్ని గుర్తొచ్చి కళ్లు తడిసినయ్.

"ఆపిల్ల భారం నువ్వు వహించగలవా తల్లీ? దానికి చదువూ సంగీతాలు నేర్పి దాన్నొక యింటిదాన్ని చెయ్యాలి. నీకు అప్పగిస్తే నేను నిశ్చింతగా వుండొచ్చు. దాన్ని కూడా నీఅంత దాన్నిగా తయారు చెయ్యగలవనే ధైర్యం నాకుంది." అని మాధురి ముఖంకేసి చూశాడు. బాబాయి నోటివెంట వచ్చిన ప్రశంసకి ఆమె ముఖం సిగ్గుతో కందింది.

ఆ దిక్కులేని పిల్ల ఎవరో? ఎక్కడుందో? ఆ పిల్లమీద బాబాయికి ఎందుకో యింత ఆసక్తి! సందేహాలనీ సంకోచాలనీ దూరంగా నెట్టివేసి "ఈ విషయం మీరింతగా చెప్పాలా? మీమాట యెప్పుడైనా నేను కాదని యెరుగుదునా? చెబితే ఈ క్షణమే వెళ్ళి ఆ అనాథ బాలికని తీసుకొచ్చి నాదగ్గర వుంచుకుంటాను. నా సొంతచెల్లెలులాగా చూసుకుంటాను, ఏలోటూ లేకుండా పెంచి పెద్దదాన్ని చేసే భారం నాది." అంది మాధురి నిశ్చయం నిండిన స్వరంతో.

ఈమాట వినగానే చంద్రశేఖరం మనస్సు పులకించింది. ఆనందాశ్రువులు తెలియకుండానే చెక్కిళ్ళమీదుగా జారినయ్. చకితురాలయిపోయింది మాధురి. బాబాయ్ కళ్లల్లో నీళ్లు చిందటం యెన్నడూ ఎరగదు. ఎంతకష్టమైనా సరే, తను బాబాయికి యిచ్చినమాట నిలుపుకుని తీరాలని, ఆ తెలియని దీనురాలి భావి భారమంతా తనే వహించాలనీ ఆ క్షణంలోనే మాధురి మనస్సులో రూఢి చేసుకుంది. "అయితే ఆపిల్ల ఎక్కడుంది బాబాయ్?" అని కుతూహలంగా అడిగింది.

"ఈ వూళ్ళోనే వుందమ్మా! ఒక మారుమూల సందులో పాడుపడిన కొంపలో మగ్గుతోంది. ఆ పిల్లని ఆ దుర్గంధంలోంచి లేవనెత్తి ఆమె జీవితానికి రూపురేఖలు దిద్దే భారం నువ్వే వహించాలి తల్లీ! ఈ కోరిక చెల్లించినందుకు ఈ బాబాయి నీమేలు యెన్నటికీ మరచిపోడు" అంటూ లేచాడు కుర్చీలోంచి.

"అయితే యివాళెందుకు వెళ్ళకూడదు మనం?" అని మాధురి అడగ్గానే "సరేనమ్మా! అల్లాగే కానీ. ఇవాళే వెళ్దాం. మంచిరోజు కూడాను." అని ఒక మెట్టు దిగి ఆగిపోయి "అమ్మాయ్! అల్లుడుగారెక్కడ? ఆయన అనుమతి తీసుకోనక్కర్లేదా?" అన్నాడు.

"ఆయన మూడో అంతస్తు గదిలో ఏదో బొమ్మ గీయటంలో మునిగిపోయి వున్నారు. నేను చేయదలచిన మంచిపనికి వారి అభ్యంతరం ఎప్పుడూ వుండదు—" అని కొంచెం ధీమాతో నిండిన కంఠంతో మాధురి బదులు చెప్పింది.

"అయితే మరీమంచిది తల్లీ! వెళ్ళొస్తాను. నాలుగింటికి వస్తాను."

"నువ్వు శ్రమపడి రావటమెందుకూ? నేనే వస్తాను బాబాయ్. అక్కణ్ణుంచి ఇద్దరం కలిసి వెళ్లొచ్చు." అని చంద్రశేఖరాన్ని గుమ్మం దాకా పంపించి వొచ్చింది.

సరిగ్గా నాలుగయేసరికి మారుమూల సందులో సుందరి ఉండే పాతకొంప ముందు కారుహారను మోగింది. లేడిలాగ ఛంగున వాకిట్లోకి ఒక్క గంతువేసింది సుందరి. తమ గుమ్మంలోనే కారు ఆగింది. అందులో బాబాయితో పాటు ఒక యువతి దిగుతోంది. ఆమెకేసి చూడగానే సుందరి గుర్తుపట్టేసింది. ఆనాడు పిల్లలబొంగరం గుచ్చుకొని ఆగిపోయిన కారులో కనిపించిన యువతే యివాళ మళ్లీ వచ్చింది. తను ఆనాడు సుడిగాలిలాగా ఎంత చెలరేగి వాగినా నోరు మెదపకుండా నిలబడిన ఆ యువతే యివాళ మళ్లీ తన కళ్ళెదుట నిలబడింది. క్షణంసేపు సంకోచంతో, సిగ్గుతో సుందరి ముఖం ముకుళించుకుపోయింది. "రండి, లోపలికి రండి" అని మర్యాదగా అని కళ్ళప్పగించి ఆయువతికేసి చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

"ఈ పిల్లని ఎక్కడో చూసినట్లుంది బాబాయ్" అని మాధురి సుందరికేసి పరీక్షగా చూసింది. ఆశ్చర్యంతో విప్పారిన కళ్ళలో అణుచుకుంటున్న చిలిపితనం దోబూచులాడుతోంది. మడమల దాకా రాని పాత పరికిణీ, మీదవేసుకున్న ముతకవల్లెవాటూ సుందరి చామనచాయ శరీరాన్ని పూర్తిగా దాచలేకుండా వున్నయ్. ఆ విశాలమైన నుదుటి మీదుగా జారుతూ నల్లటి నొక్కులజుట్టు గాలిలో కదులుతూవుంది. ఎరుపు ఏడిందాల పెట్టు అంటారు కాని ఈ సుందరి చామనచాయ ముఖంలో వున్న కళాకాంతులముందు ఎవరి అందమైనా తులతూగుతుందా అనిపించింది మాధురికి. సుందరి కను ముక్కుతీరు. అంతా ఏదో సిద్ధహస్తుడైన దివ్యశిల్పి తీర్చిదిద్దినట్లనిపిస్తుంది. ఆ పెదవులమీది చిలిపి చిరునవ్వు, ఆ కళ్లలో ముందు మెరిసినయ్.

"నీ పేరేమిటమ్మా?" అంటూ దగ్గరికి వెళ్లి సుందరి గడ్డాన్ని మునివేళ్ళతో తాకుతూ ముద్దుగా ఆమె ముఖాన్ని పైకెత్తి "నాతో వస్తావు కదూ?" అని ఆప్యాయంగా అడిగింది మాధురి.

"ఒస్తాను. నాపేరు సుందరి." అంటూ తూనీగలా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

తన గుడ్డలన్నీ సర్దుకుని కట్టుకున్న మూటతో రివ్వున తిరిగి వొచ్చి సుందరి కారులోకి ఎగిరి గంతేసి కూచుంది. పసిపిల్లలాగా చేతుల్తో చప్పట్లు కొట్టింది పట్టలేని సంబరంతో.

తలుపు చాటున నిలబడి అమ్మమ్మ కళ్లు తుడుచుకుంటోంది. 'నువ్వుకూడా రాకూడదూ?'

అని కేక పెట్టింది సుందరి ఏడుస్తున్న అమ్మమ్మని ఉద్దేశించి.

"నేనెందుకు తల్లీ? నా ఘటం యిల్లా వెళ్ళిపోనీ. నువ్వు సుఖంగావుంటే నాకదే పదివేలు" అని అక్కడ నిలబడలేక ముసలమ్మ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

తన గది కిటికీలోంచి సారథి వెళ్ళిపోతున్న సుందరికేసి రెప్పవాల్చకుండా విగ్రహంలాగా చూస్తూ నిలబడి పోయాడు. కారు కదులుతుంటే సుందరి వెళ్తున్నానని చెయ్యి ఊపింది. గుంపుకూడిన పిల్లలంతా కేకలేస్తూ కారు వెంట పరిగెత్తుతూ కోలాహలంగా సుందరిని సాగనంపారు.

పదహారేళ్ల కారాగారవాసంనుంచి విముక్తి పొంది కొత్త వెలుగులోకి, కొత్త సుఖంలోకి రివ్వున ఎగిరిపోతున్నట్లుగావుంది సుందరికి. గిర గిర తిరిగే కారుచక్రాలతో అర్థంకాని భావాలెన్నో సుందరి మనస్సులో చరచరా కదిలి పోతున్నయ్. పుట్టి పెరిగిన వాతావరణాన్ని విడిచి వస్తున్న బాధని ఒకమూలకి నెట్టేసి పట్టలేని ఆనందం వింతరంగుల రెక్కల్ని విప్పి సుందరి మనస్సులో చిందులు తొక్కుతోంది.

దూరంలో కలిసిపోతున్న కారుకేసిచూస్తూ కిటికీ చువ్వలకి కరచుకుని నిలబడి పోయిన సారథి ఎంతో సేపటికి తేరుకున్నాడు. బరువుగా నిట్టూర్చి "నా రాచిలుక ఎగిరిపోయింది. బంగారు పంజరాన్ని వరించి ఎగిరిపోయింది" అనుకున్నాడు.

* * *

ఆ మూడంతస్తుల మేడని చూసేసరికే సుందరి కళ్లు గిర్రున తిరిగినయ్. మేడచుట్టూ పెద్ద తోటా ప్రహరీ గోడా; మధ్యలో గిరగిర తిరుగుతూ నీటి తుంపురులు చుట్టూ వెదజల్లుతున్న ఫౌంటెన్. ఆ జలచక్రాన్ని తన తలమీద ధరించి చిలిపి చిరునవ్వు నవ్వుతూ పూలబాణం విసరటానికి సిద్ధంగావున్న పాలరాతి మన్మథ విగ్రహం మేడలోకి వెళ్ళబోతున్న సుందరిని క్షణంసేపు విస్తుపోయి నిలబడిపోయేట్లు చేసింది. "పద, లోపలికి పోదాం" అని మాధురి చెయ్యిపుచ్చుకుని ముందుకు లాగేదాకా సుందరి ఆ విగ్రహాన్ని చూస్తూ నిలుచుంది. ఏదో యెరగని లోకంలోకి మాధురి తనని నడిపించుకు పోతున్నట్లుగా వుంది. ఇన్నాళ్లూ తనకి అందని దూరంలో నిలబడిన ఆనంద జగత్తు ఇవాళ్ళ తన అందమైన చేతులు జాపుతూ సుందరిని ఆహ్వానిస్తున్నట్లుగా వుంది.

మెట్లదగ్గర ఒక యువకుడు యెదురుగా వచ్చాడు. క్షణంసేపు సుందరికేసి పరకాయించి చూశాడు. సుందరికూడా అతన్ని రెప్పవాల్చకుండా చూసింది. ఆ యువకుణ్ణి సుందరి ఇట్టే గుర్తుపట్టేసింది. ఆనాటి సాయంకాలం ఆగిపోయిన కారుని నడిపించడం కోసం అష్టకష్టాలుపడి వేసారిపోయింది ఈయనే! ఆ సంగతి గుర్తుతగలగానే సిగ్గుతో నేలచూపులు చూడటం మొదలు పెట్టింది.

"ఈ అమ్మాయేనా? పేరేమిటి?" అన్నాడు మాధురికేసి చూస్తూ మధుసూదనరావు.

"అవును. ఈపిల్లే. పేరు సుందరి. అల్లా సిగ్గుపడతావెందుకమ్మా? ఆయన పరాయి మనిషనుకున్నావా? మీ బావగారు!"

"ఓహో అల్లాగా! నమస్తే బావగారూ" అంది కొంటెగా నవ్వుతూ కళ్ళచివరినించి దొంగచూపులుచూస్తూ సుందరి.

"దయచెయ్యండి మరదలుగారూ! దయచెయ్యండి. తమ దర్శనం మాకిదివరకే ఎక్కడో లభించినట్లుంది. గుర్తుందా మాధురీ? ఆరోజు ఇరుకు సందు మలుపులో బొంగరం గుచ్చుకొని కారు చెడిపోయినపుడు మరదలుగారి ప్రతాపం రుచి చూశాం కదూ?" అంటూ నవ్వాడు. మాధురి పెదిమెలమీదకూడా మందహాసం మెరిసింది. సంకోచంతో వెనకాడుతున్న సుందరి రెక్కపుచ్చుకుని లోపలికి తీసికెళ్ళింది మాధురి.

రంగులివాచీ పరిచిన హాల్లో అడుగుపెడితే మాసిపోతుందేమో ననిపించింది సుందరికి. తిరిగే పంకాలూ మెరిసే అద్దాల బీరువాలూ, వరసగా అమర్చిన కుర్చీలూ, సోఫాలూ చూసి సుందరి బిత్తరపోయింది. నేనేమైనా కల కంటున్నానా అనుకుంది.

"కూచో" అని మాధురి సుందరిని మెత్తటి సోఫాలోకి తోసింది. ఆ సోఫా ఊగుతుంటే సుందరి కొంచెంసేపు బెదిరింది కాని తర్వాత

సంబరంతో చప్పట్లు చరిచింది.

"అక్కా! ఇక రోజూ నే నీకుర్చీలో కూచోవచ్చా?"

"ఆఁ. ఇది నీ సొంత యిల్లనుకోవాలి. నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు బెరుకు లేకుండా వుండొచ్చు."

"అయితే నేనూ నీలాంటి ఒక్కటి బట్టలు వేసుకుని కార్లో షికారు రావచ్చా అక్కా!"

"తప్పకుండానూ!" అంది మాధురి.

"బెంగ వేసినప్పుడు కారెక్కి వెళ్ళి అమ్మమ్మని చూసిరావచ్చునా అక్కా?"

"ఆ! నీ యిష్టం. ఇవన్నీ నీ సొంతంగా భావించుకోవాలి తెలుసునా! నీకు ఏం కావాలన్నా నన్నడుగు. నీ కేలోటూ లేకుండా చూస్తాను, చదువూ సంగీతం నేర్పిస్తాను. నీ కోసం ఒకగది శుభ్రం చేయించి అట్టే పెట్టాను. పద" అని ఆది లోనికి తీసి కెళ్ళింది. తెరిచిన అద్దాల తలుపుల్లోంచి నీలాకాశం మెరుస్తూ కనిపిస్తోంది. ఆ ఒక్క గదే తను యిన్నేళ్లు పెరిగివచ్చిన అమ్మమ్మ యింటికంటే విశాలంగావుంది. గదిలో వంకెకి తన మూట తగిలించి అటూయిటూ పచార్లు చేసింది. కిటికీదగ్గర నిలబడి దూరాన బారులు తీర్చిన కొండలకేసి చూసింది. అప్రయత్నంగా మనస్సులో సారథి మెదిలాడు. కిటికీ చువ్వలకి ఆనుకుని దీనంగా తనకేసి చూస్తున్న అతని రూపం గుర్తుకిరాగానే సుందరి మనస్సు చివుక్కుమన్నది. అతను కారాగారపు కటకటాలు వెనక నిలబడివున్న ఖైదీలాగా కనిపించాడు. ఆ చెరలోంచి తను విడుదలైపోయి బైట పడింది. ఇప్పుడిక తనకి ఆ మురికి సందులతోనూ ఇరుకు గోడలతోనూ పనిలేదు. అనంతాకాశంలో రివ్వున యెగిరిపోయే డేగలాగా వుంది సుందరి హృదయం.

అక్కణ్ణుంచి బయలుదేరి ఆ మూడంతస్తుల భవనం మూలమూలలా శోధించటానికి పూనుకుంది సుందరి. అంత పెద్ద యింట్లో వుండేది ముగ్గురు మనుషులే. ఇల్లంతా నిద్రపోతున్నట్లుగా వుంది. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని తన చేతి గాజుల గలగలతోనూ తన పరుగుల సందడితోనూ మేలుకొలుపుతూ సుందరి భవనమంతా సుడిగాలిలాగా చుట్టు తిరిగి వచ్చింది. కిటకిటలాడే జన సమ్మర్దంలోంచి వచ్చిన సుందరికి ఈ యిల్లు బావురుమంటున్నట్లుగా వుంది. క్రింద ఎన్నో గదులు ఖాళీగా తాళాలు పెట్టివున్నయ్. ఒక గదిలో మాధురీ, ఇంకో గదిలో మాధురి ముసలి అత్తగారూ, మేడమీద పై అంతస్తు గదిలో మధూ-మిగతా ఇల్లంతా నౌకర్లూ, దాసీలూ ఇంత యిల్లే అమ్మమ్మకి వుంటే అందులో ఎన్ని సంసారాలు కాపురాలు చేసేవో అనుకుంది సుందరి.

"నమస్కారం మామ్మగారూ!" అంటూ సుందరి ముసలమ్మగారి గదిలోకి వెళ్ళింది.

"ఎవరు తల్లీ నువ్వు? నాకు చూపు సరిగా ఆనదమ్మా. మనుషుల ఆనవాలు బొత్తిగా తెలియదు. ఇంకొస్త దగ్గరికి రా" అని సుందరి ముఖాన్ని తన చేతుల్లో నిమురింది.

"నేను యివాళే వొచ్చాను మామ్మగారూ! మాధురి అక్కాయి దగ్గర చదువుకోటానికి వచ్చాను. ఇక్కడే వుంటాను. మీకు ఏపని కావాలన్నా నాకు చెప్పండి చేసిపెడతాను."

"మా బంగారు తల్లివికదే! ఎంత తియ్యగా మాట్లాడుతున్నావమ్మా. మనుషుల కోసం మొహం వాచిపోయింది తల్లీ, ఈ ముసలి ఘటాన్ని ఆదరంగా పలకరించే వాళ్లెవరున్నారమ్మా యీ కొంపలో?" అని ముసలమ్మ వొణుకుతున్న చేతుల్తో సుందరి వొళ్ళంతా నిమిరింది.

"నేను మీదగ్గరే పడుకుంటాను మామ్మగారూ! మీకు ఎన్నెన్నో కబుర్లు చెబుతాను. మీ పనులన్నీ నేనే చేస్తాను. ఇవాళనుంచీ మీ సేవ అంతా నేనే చేస్తాను—" అని సుందరి మాధురి అత్తగారి అభిమానాన్ని ఇట్టే చూరగొన్నది. ఆవిడ ముఖం తోముకోటానికి నీళ్ళూ ఆపీ అందించటం, స్నానం చేయించటం వేళకి అన్నం తీసుకువెళ్ళటం అన్నీ సుందరే చేస్తోంది. ఇన్నాళ్ళనుంచీ నౌకర్ల సేవతో విసిగిపోయిన ముసలమ్మ ప్రాణానికి సుందరి ఏ స్వర్గంనుంచో దిగివచ్చిన దేవతలాగా కనిపిస్తోంది. సుందరి గంటలతరబడి ఏవేవో కబుర్లు చెప్తుంది. మాధురి మౌనంతో విసిగిపోయిన ముసలమ్మ చెవులకి సుందరి మాటలు తేనెల సోనలుగా వున్నయ్. క్షణంసేపు సుందరి కనబడక

పోతే ముసలమ్మ కొట్టుకుపోతుంది. సుందరి వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ ముసలమ్మ సాధింపులూ, గొణుగుడూ చాలాభాగం మాయమై పోయినయ్. కనీసం ముసలమ్మ కోసమైనా సుందరి ఈ యింట్లో వుంటం చాలాఅవసరం అన్నాడు మధు నవ్వుతూ మాధురితో. "దాన్ని ఒక యింటిదాన్ని చేసేవరకూ మన యింట్లోనే వుంచుకుంటాను" అంది మాధురి.

"నేను కాదన్నానా" అన్నాడు మధు.

"అయితే నాకు నీ బొమ్మలు చూపించవా బావా? ఎప్పుడూ తలుపులు బిగించుకుని గదిలో కూచుంటావు. నీ దర్శనం దొరకటమే దుర్లభం అయిపోయింది" అంటూ వచ్చింది సుందరి.

"అడగందే యెందుకు చూపిస్తాను? పద మరి" అని మెట్లెక్కాడు మధు. అతని అడుగల్లో అడుగులు వేస్తూ చకచకా పై అంతస్తు గదిలోకి నడిచింది సుందరి. ఆమె కాళ్ళకింద మేడ మెట్లు వీణ తీగల్లాగా ఝుంకరించినయ్. అడుగడుగులోనూ సుందరి ఏదో వింతకదలికని ఏదో కొత్త సోయగాన్ని నలుదిక్కులా వెదజల్లుతూ వుంటుంది. ఐదు నిమిషాలసేపు కాలు దగ్గర పెట్టుకొని ఒకచోట కూచోలేదు. లేడి పిల్లలాగా అటూయిటూ ఏదో పని ముంచుకు పోతున్నట్లు పరిగెడుతూ వుంటుంది. చిత్రకారుడైన మధు కళ్ళకి సుందరి సీతాకోక చిలకలాగా, తూనీగలాగా, కొండలమీద గంతులు వేస్తూ పారే సెలయేరులాగా, నిలకడలేకుండా అంతటా పరుగులుతీసే మలయపవనంలాగా కనిపించింది. కలతలేని కొలనులోకి రాయి విసరినట్లు అతని జీవితంలోకి యెవరో ఈ సుందరిని విసిరి కల్లోలం రేపినట్లుగా వుంది.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

"అశ్వని" రచనలు : పాక్షికదృష్టి

"అమెరికా పక్షాన నిలబడేవారు తమ ఆర్థిక రాజకీయ స్వాతంత్ర్యాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నారు. గాని రష్యా పక్షాన నిలబడే ప్రపంచ ప్రజలు రష్యా రాజకీయ ఆర్థిక సిద్ధాంతాలను ఆమోదించవలసిన అవసరంకూడా లేదు. స్వేచ్ఛా మారుతం ఎటునుంచి వస్తున్నదీ ఇప్పుడైనా తెలుసుకోనలేనివారు రానున్న క్లిష్ట పరిస్థితిని యెట్లా యెదుర్కొంటారు."

ఈపై మాటలు అక్టోబరు 5వ తేదీ "తెలుగు స్వతంత్ర"లోని "అశ్వని" గారి సుభాషితాలు. వీరి మనసెప్పుడూ సైబీరియా పచ్చిక బయళ్ళలో విహరించుతూంటుంది. ఈనాటి సామాన్యుడు మాటలరో మహజర్లతో శాంతిని స్థాపించే కమ్యూనిస్టుల వాలకం చూసి విస్తుపోతున్నాడు (చేతలలో ఆటంబాంబులే) నిజమేదో తెలుసుకోలేక మీ పత్రిక చూస్తే దాంట్లోనూ ఇదేప్రచారం జరగడం విచారకరం. ఏక పక్షగాము లెవ్వరూ స్వంతలోపం తెలుసుకోలేరు. ఏకోణంనుంచి చూచినా ఎదిరి పక్షం వారికి స్వార్థమే మంచుగడ్డలా ఘనీభవించి కనపడుతుంది. ఈరోజుల్లో అమెరికా బ్రిటన్"ను ఎంత దుమ్మెత్తిపోసి రష్యాను యెంత పొగిడితే అంత అభ్యుదయవాదులు. (ఎ. యల్. నరసింహారావుగారి ప్రవచనం ప్రకారం) కాని, అందరూ అశ్వనిగారి లాంటివారే కారు. రష్యానిగాని కమ్యూనిజాన్నిగాని విమర్శించిన వారందరూ సామ్రాజ్యవాదుల ఏజంట్లుగా లెక్క కట్టడానికి. ఈనాటి వీధిమానిసి కోరేది శాంతిని గాని ఒకరికంట్లో మరొకరు పుల్లలు బెట్టుకోవడం గాదు. భట్రాజులా పొగడుతూ మూఢంగా ప్రవర్తించే-ఫ్యూడలిజం గాదు. రష్యా భూలోక స్వర్గాన్ని నిర్మించవచ్చు. అమెరికా నరకానికి సోపానాలు కట్టవచ్చు. మాకు కావలసింది ఇలాంటి ఏకపక్ష దీవనలు గాదు, నిష్పక్షపాత విమర్శలు. అశ్వనిగారి భావాల లాంటి "మతోన్మాదిక కమ్యూనిస్టు" భావాలు గాదు.(ఏ.యల్. నరసింహారావు గారు చెప్పినట్లు ఈనాటి కమ్యూనిజంకూడా మతోన్మాదమే) ఇకనుండైనా దయవుంచి మమ్ములను బూర్జువాలుగా సామ్రాజ్యవాద ఏజంట్లుగా చిత్రింప చేసే రచనలు నిలిపి తటస్థ వైఖరిని అవలంబిస్తారని ఆశిస్తున్నాము.

మాకరాజు వేణుగోపాలరాజు